
**Bliep en Ploep
Op zoek naar blauw**

1. Een cadeau voor de koning

Als je niet gelooft dat ruimtewezens bestaan, neem dan snel jezelf eens onder de loep. Want ergens ver weg, op een technologisch hoogst ontwikkelde planeet, leeft een intelligent ras dat binnenkort ruimtewezens zal ontdekken. En die ruimtewezens dat zijn wij: jij en ik, wij allemaal! Hoe hard wij zelf ook aan het zoeken zijn, de kans is zeker even groot dat iemand anders ons vindt in plaats van omgekeerd.

Bliiep is op het eerste zicht een gewone jongen. Hij werd geboren in een doodgewone leefgemeenschap, met zo'n duizend broertjes en zusjes. Maar Bliiep is toch net iets meer bijzonder. Al in de eerste klas zwom hij als snelste het dakzwembad over en weer en ook in rekenen en kwantumfysische toepassingen blonk hij uit als geen ander. Bliiep is ... een 'natuurtalent'.

Een verrassing is dit voor zijn planeetgenoten niet, ze hadden het al bij zijn geboorte in zijn genen gelezen. Bliiep behoort daarom na vele jaren studie en training tot een uitverkoren top van elite-dienaars van de planeet Luminium.

De heerser van Luminium, Azzuro de 14de, is een goede koning. Hij bestuurt de hele planeet met rechtvaardige hand en dat al meer dan 75 jaar. Nu staat er een feest voor de deur: koning Azzuro de 14de wordt 100. En zoals de traditie dat wil, is daar een uitzonderlijk cadeau voor nodig. En hier, beste luisteraars, begint ons verhaal.

De leden van de Hoge Raad van Beleid zijn eigenlijk niet erg zenuwachtig vandaag. Oké, het is dan wel dé grote selectiedag met zware fysische en psychische proeven. En oké, het tweetal dat geselecteerd wordt vandaag, valt de eer te beurt op zoek te gaan naar het cadeau voor koning Azzuro's verjaardag. Maar kom, elk van hen weet dat hij of zij de beste is, dat hebben ze toch al duizend keer bewezen?

Het grote probleem lijkt dat ze alle 10 even goed slagen in hun proeven. Nu ja, alle 9, want het 10de raadslid, Ploep Azzuro, de oudste zoon van de koning, zit enkel in de Hoge Raad vanwege zijn achternaam, en niet omwille van zijn kwaliteiten.

De zoon van koning Azzuro heeft namelijk niet zo'n goede reputatie. Hij dreef in de eerste klas alles behalve als snelste het dakzwembad over en weer, en ook in rekenen en kwantumfysische toepassingen blonk hij niet echt uit. Erger nog, tot op de dag van vandaag begrijpt hij er bijster weinig van. Maar omdat de zoon van koning Azzuro de 14de toch goede resultaten moet halen, geeft iedereen hem maar steeds een voldoende.

Terug naar die selectieproeven: de 9 andere Hoge-Raadsliden kunnen allen precies even lang aan een jeansbroek in de lucht blijven hangen, ze kunnen allen even lang onder water blijven en ze kunnen ook allen net evenveel keer pompen. Ook de hoofdsteden van de planeet Luminium en de tafels van 7 kennen ze allemaal even goed. De laatste en moeilijkste ronde zal hun lot beslissen.

Vóór deze ronde krijgen ze nog een extra rustpauze. En dan volgt het beslissende moment. Wie het langste strootje kan trekken, mag op zoek naar het cadeau voor de koning. Bliiep had het al wel gedacht, dat strootjetrek de beslissende ronde zou zijn. En hij had de laatste weken dan ook uren en uren zitten oefenen. Het kón niet meer mis gaan.

Het toeval wil nu dat ook Ploep enorm goed is in strootjetrek. Het is zijn favoriete bezigheid, want ja, wat hebben koningszonen anders te doen op een doordeweekse maandag, behalve dan bedenken wat ze 's dinsdags zullen doen. Jammer dat Ploep niet beter scoorde op de andere proeven, anders zou wellicht hij, en niet Splat, Bliiep mogen vergezellen op zijn tocht.

Splat en Bliiep steken de koppen bij elkaar op zoek naar een ideaal geschenk.

"Een elektronische kapper, met wel 10 000 kapselpatronen!"

"Nee, een chocoladezetmachine: je kiest welke smaak chocolade en welke vulling je zin in hebt en een druk op de knop..."

"Of nee, een ruimtezeiljacht met bijhorende virtuele ruimtedolfijnen..."

Eén voor één overlopen ze de nieuwste uitvindingen en nog-net-niet-uitgevondingen, maar niets daarvan benadert ook maar een beetje het uitzonderlijke niveau dat dit cadeau moet overstijgen.

Splats hoofd nadert hoe langer hoe moedelozer het tafelblad, wanneer Bliep opeens uitroept:

“Blauw!”

“Blauw?”

“Ja, iets ongelooflijk blauws. Blauw is de lievelingskleur van de koning!”

“Maar blauw is al honderden jaren niet meer te vinden op Luminium. Je kunt je echt wel blauw zoeken naar blauw. En vergeet niet, als we bij deze opdracht een blauwtje lopen, dan laat de Hoge Raad dat zeker niet blauw blauw!”

“Maar we hoeven toch helemaal niet enkel op Luminium te zoeken... Kom we raadplegen de bibliotheek.”

Al gauw vinden Bliep en Splat in de Grote Bibliotheek van het paleis de meest geschikte plaats om hun zoektocht te starten: de blauwe planeet. Ergens in de grote ruimte hangt er een blauwe planeet, de derde te tellen van het middelmatige sterretje waar ze rond draait. Wat een fantastische opdracht om wat blauw op die planeet te gaan halen en dat aan de koning te kunnen geven!

... 10 ... 9 ...

Bliep en Splat staan klaar op het nationale ruimteperron, waar de ruimtependels vertrekken. Zodadelijk zullen zij vertrekken. Ook Ploep is van de partij, omdat hij afgevaardigd ruimtereizigersuitwiver van de planeet Luminium is. Ploep is namelijk wél goed in ruimtereizigers uitwiven. Hij heeft daarvoor verschillende cursussen gevolgd en heeft dus ook een hoop technieken onder de knie. Soms zingt hij een afscheidslied op één been, soms staat hij op z'n handen met de voeten te zwaaien en soms zingt hij zelfs een heus afscheidslied. Speciaal voor vandaag heeft hij een mopje voorbereid. Bliep is al ingestapt via de grote ladder, en de motor wordt gestart.

... 8 ... 7 ...

Op het moment dat de motorstralen van onder de ruimtereiziger beginnen te komen en Splat zowat halverwege de ladder zit, roept Ploep op z'n luidst: “BRAND! BRAAAAND!” (Vanwege het vuur onder de ruimtereiziger natuurlijk).

“Huh?”

Splat schrikt zó hard dat hij van de ladder naar beneden tuimelt.

... 6 ... 5 ...

“Aaaah... mijn enkel!”

De onthutste Bliep ziet Splat liggen met een gebroken enkel, hij kan niet alleen vertrekken...

... 4 ... 3 ...

Dik tegen zijn zin trekt Bliep de enige die binnen bereik staat, de ruimtependel in: Ploep, de nietsnut, de onwetende, de dromer, de enige die van wetenschap geen enkel zuivelproduct heeft gegeten.

... 2 ... 1 ...

Zo vertrekken Bliep en Ploep in een kleine ruimtereiziger vanop de planeet Luminium, die al honderden jaren geen schijntje blauw meer bevat, op weg naar de blauwe planeet, de planeet die wij wel eens Aarde noemen.

Niet lang na het avondeten naderen Bliep en Ploep de blauwe planeet. De aankomst verloopt zoals ze hoort te verlopen en ons avontuurlijk stel stapt uit op de blauwe planeet, ergens in een wat bergachtig landschap met velden en bossen en rotsen en een rivier.

Met hun voeten in de modder van een kleine akker achter een oude boerderij kijken ze om zich heen.

“Vreemd,” merkt Bliep op, “van al dat blauw dat we zagen terwijl we de planeet naderden, is er niet veel te zien.”

“Ja, het is eerder, euh, donker.”

“Laat ons dan maar in de richting van de gele vlekje lopen daar.”

Zoals dat gaat met lichtjes, blijken daar meestal huisjes bij te horen. En dit is niet zomaar een huisje, een heuse boerderij.

“Ah, de manne,” zegt de boer, die na enig getokkel op het raam opendoet, “zo laat nok op stap? Ik dakt dat se in de Kiro altijd voor alf uur in ‘un bed moesten likken. Ak ja, zjullie zijn waarschijnlijk de wek kwijt, non? Kom, kij kunt in mijn skuur slapen, en dan vindt kij morken de wek wel terug.”

Zo belanden onze twee vrienden, die stiekem niet de beste vrienden zijn, in de schuur van de boer.

“We mogen niet te verdacht overkomen,” zegt Bliep nog tegen Ploep, “straks merken ze nog dat wij met hun blauw willen weglopen.”

“Oh, maar van zo’n vriendelijke aardbewoner moeten we toch niet bang zijn,” zegt Ploep.

“Jij vindt iedereen vriendelijk,” antwoord Bliep nog, “ik had je nooit moeten meenemen...”

Maar die woorden belanden alleen nog in Ploeps slapende dovemansoren.

2. Bovenal is de zee koude soep

Al vroeg rollen onze twee buitenbeentjes met het juiste been uit bed. Trouw aan hun opdracht hier op deze planeet, vragen ze zich af hoe ze dat blauw in de wacht kunnen slepen. Terwijl ze de planeet aan het naderen waren, had die er – naamsgetrouw – blauw uitgezien. Maar sinds de landing was er bitter weinig blauw voor hun ogen verschenen. Zich afvragend wat ze van de aardbewoner van gisterenavond kunnen verwachten sluipen (bij Ploep is dat eerder stommelen) ze de trap af.

"Ah, les garçons du Kiro!"

Het lijkt best te zullen meevallen. Ze worden meegetroond naar een ontbijttafel vol merkwaardigheden.

"Alors, waar kaan jullie nu heen vandaak? Teruk naar 'et kamp?"

Bliep tracht Ploep veelbetekenend in de ogen te kijken om ervoor te zorgen dat hij er geen domme antwoorden uitfloept. Maar Ploep is zich van geen kwaad bewust.

"We gaan op zoek naar het blauw!"

"Et blauw, welk blauw?"

"Het blauw waardoor deze planeet er vanuit de ruimte blauw uitziet natuurlijk!"

"Ah, de oceanen!"

"Excuseer?"

"Ewel, de zeeën, de rivieren, de beken... allé, 'et water, enfin..."

"Oh, euh, 'et water..." Ploep kijkt schouderophalend Bliep aan, bij wie de stoom juist iets minder uit zijn oren begint te komen. Met een sluwe blik richt hij zich tot de boer: "Zo zo, 'et water, en waar vinden we dat dan wel?"

De boer moet even lachen. Rare jongens, die chirojongens. Zo'n een ingewikkelde manier om hem te laten weten dat ze wat water willen! Dat is toch helemaal geen probleem! Bovendien kunnen ze hem ondertussen helpen met een klusje. Hij stuurt ze op weg naar de vijver. Daar moeten ze de ganzen voederen. De boer geeft hen een oude emmer mee met voer voor de ganzen.

"En, past op voor die rode kans, die is de baas daar, hein!"

Terwijl ze richting ganzenvijver wandelen vragen Bliep en Ploep zich af hoe ze de baas van de ganzen het beste kunnen benaderen. Als hij beschikt over het water, waarnaar ze op zoek zijn, dan moet hij wel een belangrijke kwast zijn.

"Laat mij maar doen," zegt Ploep. "Ik ben tenslotte getraind in het omgaan met notabelen en in hofceremonieel. Ik zal een beetje zwieren van zus en wat zwaaien van zo en dan heb ik het zo gefikst!"

Bliep heeft er alles behalve veel vertrouwen in, maar hij kan niet anders dan toegeven aan de ervaring van de zoon van de koning. En – tussen twee haakjes – zelf heeft hij geen flauw benul van hoe hij eraan zou moeten beginnen. Zeg nu zelf, je nadert daar zo'n rode gans, die je zowat statig met één oog staat aan te staren, hoe zou jij die overtuigen wat water af te staan?

"Uhuhum," schraapt Ploep de keel naar aloude gewoonte. "Gegroet ende ere zij u, o rode Kans, heerser van 'et water!"

De harde blik en het totaal gebrek aan welwillende glimlach bij de gans brengen Ploep een beetje van zijn stuk.

"Ah, wij, getweeën, hier zijnde in lijf en leden, wij vertegenwoordigen de planeet Luminium, een alleraardigst planeetje, dat in het niets verdwijnt bij uw machtige rijk der Poel. Nederig, als waren wij twee pukkels die wensten te ontspruiten op het achtereinde van het sterrenbeeld Grote Beer, durven wij u benaderen met één verzoek."

"Gak." De gans beweegt tijdens het gakken zijn blik richting de emmer met voer.

"Euh, breedvoerig zoals de Nijl, o rode Kans, daar waar zij het breedvoerigst is, zou onze dankbaarheid zijn, mochten wij, al was het maar het kleinste deeltje van uw meest waardevolle roerende goed, 'et water, in ontvangst kunnen nemen."

"Gak, gak." De gans draait nu ook zijn andere oog eens richting voeder. Ploep weet niet goed wat te denken van de antwoorden van de rode gans. Is dit gebruikelijk, is hij beledigd, beledigt hij hen?

"Hoe onooglijk, o rode Kans, onze planeet dan ook moge wezen naast uw schitterende rijk, ongetwijfeld kunnen wij u en uw volk nog enig genoeg doen met één of ander geschenk..."

"Gak, gkgak, gak!" De gans is het wachten op zijn voer nu meer dan beu! Niet alleen moet hij verdragen dat een vreemde, of beter twee vreemden, hem zijn voer komen brengen, maar die weigeren dan nog om het meteen te geven!

"Aarg!!" Ploep draait zich om en rent de al wegsprintende Bliep achterna. Het hevige zwaaien, dat met zijn lopen gepaard gaat, zorgt ervoor dat het voer voor de poten van de gans terechtkomt. Met zijn staartveren in de wind begint deze er lustig in te pikken.

Wanneer Ploep achterom kijkt, ziet hij dat de gans zijn achtervolging gestaakt heeft. Puffend draait hij zich om en stapt langzaam verder achteruit, de gans scherp in het oog houdend.

"Ploep!"

Plons!

"Oh nee! Ploep, nu ben je het rijk van de rode Kans binnengevallen! Wat doe je ons toch aan! Wacht, ik kom je helpen!"

Met een zuivere duik en een voorbeeldige crawl komt Bliep langs zij liggen.

"Ploep, nu moet je je adem een eindje inhouden."

Zijn woorden zijn nog niet koud of Bliep trekt Ploep al onder water om ongezien door het rijk van de rode Kans te zwemmen. Aan de overkant van de poel kruipen ze omzichtig uit het water. Knie voor knie sluipen ze zo terug richting boerderij. Ploep sleept de natte emmer tussen zijn tanden mee.

"Ah, de zjongens van de Kiro! Oeioei, wat ben jij nat, jij rilt van de kou, n'est ce pas? Kom, kom bij de warmte!"

Uitnodigend houdt hij de deur open. De kleine ruimtewezens strompelen naar binnen.

"Zjullie zijn wel lank wekkeweest, 'ebben zjullie de rode kans gevoederd?"

Ploep begint te wenen.

"Al die jaren training... voor niets! Niets, niets, niets, heeft hij ons gegeven! Al zijn 'et water houdt hij voor zichzelf. Hoe moeten wij nu naar huis zonder blauw?"

"'Et water? Maar je ebt tok 'et water. 'Eel je emmer zijt er vol van!"

Verbaasd kijken Bliep en Ploep op. 'Et water? In de emmer? Wat, dit doorzichtige spul? Dit koude, natte allesomvattende zwemspul?

"Maar dit is helemaal niet blauw!" roept Bliep.

"Blauw? Ah nee, water wordt blauw, in de zee, in de rivier..."

"Hoe bedoelt u?"

"Mais enfin, wanneer de lukt erin weerkaatst wordt, hein, de blauwe lukt, je weet wel..."

Verdwaasd knikken Bliep en Ploep naar de boer terwijl ze 'de blauwe lukt' mompelen.

"Maar ik zie dat zjullie bibberen en nat zijjn. Zjullie zouden 'ier beter nok een naktje slapen, non?"

3. Beter tien blauwe vogels in de lucht, dan de blauwe lucht in je hand

Bliep rijst met de morgenstond, want voor hem, dames en heren, heeft die vandaag blauw in de mond. In gestrekte draf daalt hij de trap af en begint aan zijn ochtendgym.

"Rekken, strekken, buigen, draaien, rekken, strekken, buigen, draaien..."

Een kwartiertje later staat hij naast de ronkende Ploep.

"Komaan Ploep! Geen gezever. We moeten aan het werk. Weet je wel, 'de blauwe lukt'?

Blauw voor je vader?"

Ploep aarzelt even, maar de verwijzing naar zijn vader zet hem al gauw aan tot speed.

"Hoe kunnen we 'de blauwe lukt' nu vangen Ploep? Ideeën?"

Bliep kijkt naar Ploep en ziet hem al ijverig springen.

"Ja, Ploep, goed bezig!" roept Bliep.

Op alle mogelijk manieren beginnen ze naar de lucht te springen. Spreidsprong, pirouettetjes, hordesprong, haasje over... Ze proberen ook ballerijnastijl de ander hoger de lucht in te krijgen door een soort zwanensprong. Maar van ballet hebben ze geen kaas gegeten en ze vallen beiden met hun hebben en houden op de grond. Another one bites the dust.

Uitgeput liggen ze op hun rug, even een rustpauze inlassen. Bliep denkt op de grond meteen verder na over mogelijke oplossingen.

"Misschien? Nee, toch niet. Ja ik heb het! Of, nee, toch niet..."

Tekens hij op het punt staat de ideale manier te hebben gevonden, blijkt er toch nog een gat in het plan. Ploep rust gewoon lekker door. Hij kijkt wat rond, naar vogels die voorbijvliegen, wolken, die beelden vormen...

Bliep wordt danig gestoord in zijn denkwerk door Ploep, die zeer irritante geluiden aan het maken is. Hij ligt daar gewoon belletjes te blazen met speeksel!

"PET!"

"Ploep, hou daar mee op!"

"PET!"

"Ploep, hou daar mee op!"

"PETPET!"

"Ploep, houwop!"

"Pet"

"Houwop!"

"Pet"

"Hou... Euh? Nee! Doe voort! Wat een geweldig idee!"

Ploep begrijpt er niets van. Bliep rent wat rond, neemt stokjes touw, en gaat zeep en water halen op de boerderij.

"Wat ga je doen, Bliep?"

"Wel, je bracht me op een goed idee. We gaan de lukt vangen in deze zeepbellen."

"Amaai, Bliep, je bent echt een genie!"

En ijverig beginnen ze er opnieuw aan. Ze starten met kleine bellen. Al gauw merken ze dat ze veel grotere bellen kunnen blazen. Ja, zelfs kinderzwembadgrote!

Maar elke keer wanneer ze denken dat een bel het zal overleven, spettert die uiteen en moeten ze opnieuw beginnen. Tot vermoeiens toe. Het lukt hen niet.

Wat moeten ze nu toch doen?

Maar Bliep is goed op dreef. De ideeën stromen binnen. BAM! Alweer een nieuw idee...

"Ploep, neem die plank daar. Dan neem ik die stronk hier."

"Wauw, Bliep! Alweer geniaal, je wil een springplank bouwen. En zo één van ons..."

"Eén van ons Ploep? JOU!"

"Oh, oké dan. ...mij naar boven laten vliegen, zodat ik de lukt kan vangen."

"Juist!"

Een paar handige-harrytrucjes hier en daar en de springplank is klaar.

Testsprongen zijn volgens Bliep onnodig, die vormen een luxe die in gevallen als deze ongeoorloofd zijn. En dus... (gniffelgniffel)

Bliep kruipt op een verhoogje, zet er nog wat dozen op en kruipt daar weer verder op. Hij telt tot drie, en hup. Hij valt met een helse vaart naar beneden recht op de plank.

Ploep vliegt met een ongelooflijke snelheid weg, maar niet naar boven. Hij vliegt recht in een hooiberg. Wat een moment om te ontdekken dat je een hooiallergie hebt! Arme Ploep!

Met zijn gezicht in het hooi, merkt hij zelf dat hij zijn adem moet inhouden of hij niest de hele berg uit elkaar.

Bliep trekt hem uit het hooi en ziet dat Ploep z'n adem inhoudt. Waarom, denkt hij, ah, natuurlijk!

"Geniaal, Ploep, je tracht de lukt ingeademd te houden!"

Pufpuf, hijg hijg, Bliep tracht te hyperventileren – zoals hij in zijn lessen dakzwembadzwemmen geleerd heeft – om meer lucht in zijn longen te kunnen opslaan.

Bliep neemt een grote hap lucht zodat zijn kaken er bol van staan.

"Humpf!"

Snel hobbelen ze met bolle kaken naar de boerderij. Even dag zeggen aan de boer en ze kunnen de terugreis aanvangen.

De boer komt in zicht en Bloep voelt zich tegelijkertijd uitgelaten en droevig, ze hebben 'de blauwe lukt', maar ze moet zijn nieuwe vriend alweer in de steek laten... Hij steekt zijn hand op en roept: "Da-ag, blauwe planeet bewoner!"

"Mmmmmm!"

Woedend staat Bliep te gesticuleren en te mmm-en tegen Ploep.

Wat heb ik nu misdaan, denkt hij.

Bliep wijst op zijn en zijn eigen mond.

"Oeioeioei... ik heb 'de blauwe lukt laten ontsnappen! Maar, gelukkig heb jij er nog. En bovendien, nu kan ik officieel afscheid nemen, zoals mijn prinselijkheid eist."

Ploep begint in lovende bewoordingen te spreken over het verblijf bij de boer en hoe dankbaar zijn weledede zelf wel is voor zijn gastvrijheid. Hij roemt de kookkunsten van de gastheer en weidt uit over de luxueuze ontvangst die de boer te wachten staat, mocht hij ooit bij hen op bezoek komen.

Bliep krijgt het echter al snel moeilijk. Hij verandert zelfs lichtjes van kleur. Eerst rood, dan een beetje blauw. Is dit het effect van het bewaren van 'de blauwe lukt'? Dat je zelf blauw wordt. Misschien kan Ploep Bliep wel aan de koning geven als cadeau. Een blauwe dienaar. Maar nee, hij verkleurt verder, paars zelfs.

Bliep kan zich helemaal niet meer in houden. Net voor Ploep de hielen wil lichten, valt hij flauw en laat de lucht ontsnappen.

"Ooooh, een hele afscheidsrede verspild," kreunt Ploep.

De boer – die het hele gebeuren met fascinatie gadeslaan had – raapt Bliep op en brengt hem naar binnen.

Bliep komt weer wat bij het bewustzijn. "De lukt," kreunt hij, "de lukt..."

"Haa, 'ij 'eef wat lukt nodik, wat zuurstof, hein?" zegt de boer tegen Ploep.

"Ja," antwoordt Ploep.

"Miskien 'adden we 'em beter in 'et bos kelekd, hein? Tussen de boemen, die maken die zuurstof, de lukt..."

Alle sufheid verdwijnt spoorlags uit Ploeps hoofd. De boemen die 'de lukt' maken?

4. Laat ons een boom met een blad dat nog groen is...

Duiken!!!

Ploep voelt hoe Bliep op hem landt. Er zijn best aangenamere manieren van ontwaken. Hij voelt Bliep verstijven en langzaam rechtkomen.

"Euh, gewoon even een oefening, niets om je zorgen over te maken. Ik hoorde het bomalarm en instinctmatig ..."

Door het raam ziet Ploep de haan afdalen van zijn mestvaalt.

Fris en door etensgeuren gelokt komen ze in de keuken van de boerderij de boer tegen.

"Aha! De kirozjongens zijn vroeg uit de veren! Dat komt goed uit!"

Hij stop ze wat boterhammen met bessenjam toe, duwt ze twee hardgekookte eitjes in de hand en stuurt ze op pad.

"Op pad?"

"Ja, vandaak is het sprokkeldak. Wie 'et in de winter warm wil 'ebben, verzamelt in de zomer drook 'out."

"out?"

"Ja, in 'et bos, takken en zo..."

"Takken?"

"Oui, je weet wel, die armaktige uitsteeksels van boemen. Je vindt er 'ele 'open op de krond in dat bos daar en vandaak kaan jullie die verzamelen."

"Boemen? Boemen!!! De luktmachines!!!"

"Ha, zijn zijllie daar weer, ja de luktmachines, kom, bekin er maar aan."

Bliep en Ploep kijken elkaar aan. Een gelukkig toeval! Sinds ze gisterenavond hoorden dat bomen lucht maken, zijn ze daar wel erg geïnteresseerd in.

Bliep en Ploep krijgen een stootkar mee en trekken op pad.

Omzichtig naderen ze het bos. Beducht op elke beweging duwen ze de kar onder het bladerdek door.

"Interessante technologie," mompelt Bliep, terwijl ze wat takken op de kar stapelen.

"Ja, en het zoemt zo zacht, helemaal anders dan onze machines..."

"Ik zie hier niet meteen hoe je zoiets in gang zet. Een knop of een schakelaar of misschien een sensor of ..."

Bliep betast de takken grondig, geen scharnieren, geen moertjes, geen vijsjes... merkwaardig.

Ploep geeft ondertussen zijn reukorgaan de kost. Zoveel intense prikkels! Hij snuift aan een groene plant en krijgt een heerlijk fris gevoel in zijn neus. Een nat vlekje op een boom doet hem bijna kokhalzen. Een stekelig tapijt op de grond doet hem denken aan... aan het toilet van de boer!

Ploeps neus komt in alle hoekjes en kantjes. Hij ontdekt veelkleurige, zachte balletjes met ronde en ovale stukjes stof rondom op groene stokjes. Heerlijk! Eén voor één onderwerpt hij ze aan een grondig reukonderzoek. Zoete, zeemzoete geuren doen Ploep wegdromen, hij droomt van weidse landschappen vol bloemen. Hij droomt van lopen, huppelen door de velden, hij droomt van iemand in een jurk met fleurige print die naar hem toe rent...

"Bzzzzz."

Ploep ontwaakt uit zijn dromen. Er hangt een gelig poeder aan zijn neus. Het komt uit de bloemen.

"Bzzzbzzzzz."

Hij hoort ook één of ander mechanisme in gang schieten. Het zoemt lichtjes of nee, het zoemt steeds luider.

"BzzzzZZZZ."

Ploep ziet iets uit een bloem komen. Het is klein, heeft geel en zwarte strepen en vliegt op zijn neus af.

"BZZZZBZZZZbop."

Het ding is op zijn neus gaan zitten. Ploep draait zijn ogen in de richting van het iets. Het lijkt het poeder van zijn leus te nemen en in zakjes op zijn, euh, pootjes te stoppen.

Dit zal de werkman van deze kleine machines zijn, denkt Ploep. Oei, misschien denkt hij wel dat ik een dief ben. Ah, hier zal ik mijn talenten als meester der Luminiumse grootspraak nog maar eens aan de dag leggen...

Ploep gaat van start met een zwierig handgebaar en een diepe buiging, waarbij zijn neus bijna de grond raakt.

De bij raakt hiervan erg van streek en besluit dit te beantwoorden met een steek.

"AUW, auw, auw, aiaiaiaiaia!"

Terwijl Ploep zich overgeeft aan zijn geurenonderzoek, maakt Bliep werk van de luchtmachines. Of, ten minste, dat probeert hij. Hoe zet je zo'n ding op. Of staan ze al op? Hoe zet je ze dan uit?

Bliep denkt terug aan zijn technologische studies. Uit wat bestaat een machine? Uit de instrumenten om het werk te doen, uit de communicatielijn om opdrachten naar die instrumenten te brengen, uit een centraal stelsel dat die opdrachten geeft én uit een verzameling sensoren die het centraal stelsel de nodige informatie geven om te beslissen welke opdrachten te geven. En bij die laatste zit – niet te vergeten – de aan/uit-knop.

Die groene stukjes stof, die zien er wel uit als sensoren. Maar ze zien er allemaal hetzelfde uit. De aan/uit-knop zal er wel niet tussen zitten.

Instrumenten? Hmm, die uitsteeksels in de lucht en de grond, dat zullen die dan wel zijn.

En binnenin moet dan de communicatielijn zitten, elektrische bekabeling of hydraulische druk? Wie weet?

En die communicatielijn die loopt naar... naar die, die romp! Daarin zit het centraal stelsel! En de aan/uit-knop!

Ploep begint de boomstam af te speuren. Net boven een dikke tak ziet hij een opening, zo'n opening, waar je arm juist door past.

Een korte aanloop geeft hem genoeg vaart om aan de tak te gaan hangen alsof het een brug (het gymnastiektoestel) was. Nog terwijl hij ook zijn lichaam op de tak tracht te krijgen, stopt hij ongeduldig zijn linkerhand al in de opening.

"Auw!"

Hij trekt zijn hand terug. Hij moet ergens met zijn hand tussen wat radertjes zijn terecht gekomen. En wat een stevig raderwerk! Er staan zelfs afdrucken van in zijn vingers!

Ploep merkt wat beweging op bij het gat. Er komt iets naar buiten... met een grote pluimstaart...

Dat zal de werkman van deze luktmachine zijn, denkt Bliep. Oei, misschien denkt hij wel dat ik een dief ben. Ah, had ik maar Ploeps talenten als meester der Luminiumse grootspraak, dan kon ik...

Bliep krijgt de kans niet om ook maar pap te zeggen. De eekhoorn voelt zich slecht op zijn gemak. Zijn wintervoorraad wordt hier zomaar bedreigd!

Ploep voelt de noten op zijn hoofd en lichaam botsen. De eekhoorn mikt er niet naast!

"AUW, auw, auw, aiaiaiaiaia!"

Bliep en Ploep rennen met de kar dieper het bos in. Ze kijken schichtig om zich heen. Diep in het bos kunnen ze plots niet meer verder. De weg wordt versperd door ijzerdraad. In de val!

Ze draaien zich om, maar er komen geen achtervolgers.

Voorbij de draad zien ze allemaal bomen in grote potten, mooi in rijtjes. Dat zou handig zijn... zo'n makkelijk meeneembare boom... Er begint bij hen een plan te rijpen...

Maar eerst moeten ze de kar vol takken laden, zodat ze niet met lege handen bij de boer aankomen.

5. Bussels by night, allemaal takjes...

"Psssst, Ploep!"

"Mmmmmm"

"PSSSSSSSSSSST, Ploep! Wakker worden!"

"MMMM... ik sla-ap."

Met een welgemikte stoot zorgt Bliep ervoor dat Ploep met een klein boogje zijn strooienbed uitwipt: "Nee, je bent wakker!"

Versuft begint Ploep in zijn ogen te wrijven.

"Ik was zo zacht aan het dromen, over boemen en blauwe lukt en pa die zo trots op me was dat ik verheven werd in de 1ste orde van de blauwhelden."

"Tja, sommigen onder ons kunnen daar alleen over dromen, maar sta nu op we moeten dringend onze geheime missie uitvoeren" Straks is het al weer licht en kunnen we die luktmachines niet stelen."

"Jaja, de luktmachines, oehoe, dit is spannend!"

Enkele minuten later staan onze helden buiten onder een kille pikzwarte hemel.

"Brrr, het is hier koud, Bliep! Zouden we niet beter weer naar binnen gaan? Daar is het zoo warmmmmm..."

Bliep houdt zijn zakzoeker met GPS in de lucht en het ding begint zachtjes te zoemen. "Kom, Ploep, volg mij." Maar Ploep valt nergens meer te bespeuren.

"Ploep, waar zit je? Dit is niet het moment om verstoppertje te spelen. We moeten door, PLOEP!"

"Ssssst, Bliep, straks maak je iedereen wakker! Kijk wat ik nog gevonden heb voor onderweg, een boterham!"

"Stop dat weg, we kunnen ons niet laten afleiden, volg mij NU!"

Na veel vijven en zessen, waarbij vooral Ploep altijd wel iets anders tegen kwam dat hij de moeite vond om even van naderbij te bekijken en waarbij Bliep hem steeds weer meetrok, omdat ze daar nu toch echt geen tijd voor hadden en nee, dat glimmende wormpje kon hij echt niet meenemen, komt hun doel toch in zicht. De Boomkwekerij, die ze gisteren in het bos ontdekten, toen ze aan het houtsprokkelen waren.

Een imposante ijzeren muur van draden met scherpe pinnen rijst voor hen op in het koude licht van de maan, die dan toch besloten heeft even te voorschijn te komen. De gesloten poort met een reusachtig groot hangslot en borden met gevaarlijk uitziende beesten verwelkomen hen allerminst.

"Brrr, dit ziet er akelig uit"

Deze keer moet zelfs Bliep toegeven dat Ploep gelijk heeft. Voorzichtig haalt hij zijn zakzoeker te voorschijn. Op het schermje wordt de volledige boomkwekerij weergegeven. "Er moet toch ergens een zwakke plek zijn. Misschien, als ik de smeltfunctie instel, dat we een deel kunnen wegbranden. Wat denk je, Ploep? Ploep, waar zit je NU weer?!"

"Boe!!" Het lachende gezicht van Ploep achter de ijzeren draden doet Bliep een meter in de lucht springen. "Ohh, wat ben je nu weer aan het doen, kom onmiddellijk terug, of nee blijf staan, *hoe* kom jij daar?"

Ploep wijst op een opening in de ijzeren draden. "Gewoon daardoor geklommen."

Nu ze zonder al te veel problemen zijn binnen gedrongen beginnen de twee alles te onderzoeken, want ze willen de perfecte luchtmachine meenemen. Er staan er grote en kleintjes, bomen die prikken en bomen die heerlijk zachte blaadjes hebben, dikke stammen en dunne stammen, bomen met rode bladeren en bomen met groene. Al snel weten ze niet meer waar kijken en naar welke boom hun voorkeur uitgaat.

“We kunnen best de meest geavanceerde meenemen, zo een waar je niet te veel onderhoud aan hebt en waar een handleiding bijzit, deze misschien.”

Bliep is bij een kleine spar blijven staan met stevige naalden en een nog buigzame stam. “Oh, die is wel mooi,” zegt Ploep. “Maar, ahhhh, hij is gevaarlijk hij steekt!”

De twee geraken in een verhitte discussie over het al dan niet meenemen van de spar waarbij Ploep zich nog meermaals steekt aan de verraderlijke naalden van de boom. Maar hun geruzie komt tot een bruusk einde, wanneer Ploep ineens doodstil blijft staan en bibberend naar achteren wijst.

“... een monster,” fluistert hij.

“Nee, Ploep, je moet nu niet van onderwerp veranderen. We nemen...”

Veel verder raakte Bliep niet. De imposante waakhond van de boomkwekerij staat dreigend voor zijn neus.

“Grrrrrrr...”

“Bliep, wat moeten we doen?! *Bliep, ik heb schriiiiik!*”

“Ploep, in dit soort situaties is het zeer belangrijk om het hoofd koel te houden... LOPEN”

Met een ijzingwekkende gil draait Bliep zich om, ramt eerst nog de spar richting waakhond, en zet het op een lopen. Ploep volgt hem op de voeten.

Uitgeput komen ze weer aan op de plek met het gat in de omheining. Bliep stormt erdoor maar Ploep blijft staan.

“Bliep, we hebben geen luktmachine mee!”

Bliep is er echter al lang vandoor en de waakhond heeft Ploep ondertussen ook al ingehaald.

In zijn mond klemt hij de restanten van de spar, maar laat deze bij het zien van Ploep vallen om dreigend te grommen.

“Braaf, monstertje, braaf...”

Je zou het één van Ploeps heldere momenten kunnen noemen, want het volgende ogenblik grijpt hij met een vlotte beweging zijn meegenomen boterham en gooit die in de richting van het monster. De hond – hierdoor volledig afgeleid – laat hem even met rust. Ploep maakt daar dankbaar gebruik van om de restanten van de spar nog mee te smokkelen. Vervolgens stormt hij ervan door.

“Bliep, Bliep, ik heb het, ik heb het!”

Juichend en lachend komt Ploep aan bij de boerderij.

“Bliep, Bliep, ik heb het”

Maar Bliep ligt uitgeteld onder zijn dekens te schuilen. Met geen stokken lijkt hij uit zijn shocktoestand te bevrijden.

Ploep legt zichzelf dan ook maar neer en plaatst liefdevol ‘zijn’ boom naast hem. Uitgeput valt hij in slaap.

6. Wil je wel geloven dat het groeien gaat?

"Koedemorken, zjonngens, koed keslapen vannakt? De zon isj al oep en het belooft weer een stralende dak te worden. Niet ekt 'eel levendik, zo te merken. Allé mannen, als zje 'onger 'ebt, er staat spek met eieren op 'et menu. Dan kunnen zjullie er weer stevik tegenaan."

Fluitend stampst de boer de trap weer af. Bliiep en Ploep trekken voorzichtig hun ogen open.

"Is het echt al tijd om op te staan?" kreunt Bliiep.

Ploep van zijn kant springt opeens recht en begint als een gek rondom zich te graaien.

"Waar is hij, waar is hij," roept hij verschrikt.

"Waar heb je het toch over, Ploep?"

"De luktmachine, de luktmachine die ik gisteren mee heb kunnen nemen. Je weet wel, nadat jij er als een haas vandoor was gegaan."

Het ietwat beschaamde gemompel van Bliiep gaat echter verloren in het panisch gezoek van Ploep.

"Ah, ik zie dat de mannen wakker zijn!" roept de boer vrolijk wanneer Pliiep en Bloep buiten hun zoektocht willen verder zetten. Op het erf heeft de boer een groot vuur aangestoken en is bezig zijn rommel wat op te stoken. Ploep kijkt ernaar met grote angstige ogen.

De boer volgt zijn blik

"Tja, ik weet dat 'et eikenlijk niet meer mak, maar als jullie niets zeggen, doe ik dat ook niet. Ik 'eb er trouwens ook dat triestike stukje boem op kesmeten, dat naast jullie bed lak. Leek net de kerstboem van vorike winter. Ik dackt dat ik die al opkebrand 'ad, raar."

Ploep is helemaal kapot van de inspanningen van de voorbije nacht en barst in tranen uit.

"DE LUKTMACHINE, de luktmachine," snikt hij. "Alles voor niets: inbraak, monster, vlucht, alles voor niets..."

Bliiep probeert hem te troosten, maar het helpt niet. Ploep gaat hartverscheurend door met wenen. De boer staat er maar wat beteuterd bij.

"Oei, oei, is dit mijn schuld? De boem was dood, 'oor kasten. Volkens mij is er een 'ond eens lelijk mee tekeer kekaan."

De woorden van de boer dringen door tot Ploep. Hij staart nu dof voor zich uit.

Zachtjes mompelt hij: "Luktmachine, weg, mooie luktmachine, weg..."

De Boer besluit om Bliiep en Ploep maar even alleen te laten. Hij begrijpt niet goed wat hij nu juist verkeerd heeft gedaan door een kapotte boom te verbranden.

De jeugd, denkt hij in Franse hersenkronkels, je kan ze toch niet altijd volgen...

Bliiep probeert Ploep op alle mogelijke manieren op te beuren.

"Kom Ploep laten we een andere gaan zoeken. Deze vond je toch niet mooi."

Maar verder dan het opwekken van een nieuwe huilbui raakt Bliiep niet. Te neer geslagen zet hij zich dan maar naast zijn vriend neer.

"Het ziet ernaar uit dat onze opdracht op een mislukking zal uitdraaien. We zullen onze Koning nooit dat blauw kunnen cadeau doen. En ik was er nog zo van overtuigd dat het ons zou lukken toen we ontdekten dat die luktmachines de blauwe lukt maken."

En zo vindt de boer onze twee helden, sip, naast elkaar op de grond, met droevige blikken op het niets gericht.

"Ehem, hmm, excusez-moi, maar mak ik even storen?"

Bliiep heft zijn hoofd omhoog en kijkt de boer aan.

"Ik 'eb iets meekebrakt om het je vriend wat op te beuren."

De boer houdt in zijn ene hand een zak met potgrond en in de andere een grote blauwe pot vast.

"Ik dakt dat zjullie misskien wel liever zelf een nieuwe boem wilden planten om die andere te vervangen."

Bliep kijkt hem onbegrijpend aan. "Planten?"

"Ja, zje weet wel," zegt de boer, "zje neemt een zaadje, zje stopt het in de pot met verse potkrond, je keeft 'et rekematik water, verzorkt het koed en 'oopt dat 'et kroeien kaat."

Nog steeds kijkt Bliep hem onbegrijpend aan: "Kroeien?"

"Tja, wat dachten jullie anders. Dat wij die boemen zelf in elkaar zetten? Dat is keen machine, quoi!"

De boer begint smakelijk te lachen.

"Maar nee, zjongens, een boem kroeit van een klein zaadje."

De boer laat hen enkele eikels en kastanjes zien, die op zijn handpalm liggen.

"Tot een krote boem!"

En hij wijst naar de reusachtige eik die op het erf staat.

Ploep begint langzaam aan een idee te krijgen van wat dit betekent.

"Dus, dus, wij kunnen zelf zo'n luktmaschine, eh, boem maken?"

"Zje kan dit in de pot steken en wakten tot 'ij bekint te kroeien, zja," knikt de boer hen vrolijk toe.

"Hier 'eb ik nok wat eikels, kastanjes en beukennootjes likken van de 'erfstwandeling met de kleinkinderen vorik jaar, ze zullen ze verketen 'ebben. Neem ze maar allemaal mee!"

"Ik wil er zo één als de uwe," zegt Ploep, die met een schittering in zijn ogen vol bewondering naar de reusachtige eik kijkt. "Bliep, Bliep, wat denk je, wat denk je?!" Opgewonden springt Ploep op en neer.

"Ik denk dat onze leider daar zeer blij mee zal zijn," knikt Bliep.

"Mm, een eik is zeer koede keuze, dan moet je deze planten"

De boer geeft hen een grote bruine eikel.

"Ik zal de andere zaden in een zakje doen en dan kunnen jullie die ook nog gebruiken als je wilt."

Bliep en Ploep beginnen vol overgave aan het planten van 'hun' boem. Ze kappen de potgrond uit en zetten er hun zaadje in. Trots kijken ze naar hun werk.

De boer kucht lichtjes en wijst met zijn ogen naar de blauwe pot die er nog steeds staat.

"Misskien kunnen zjullie eerst wat krond in de pot doen en dan het zaadje daarin doen. Dat zal iets kemakkelijker zijn als zjullie 'et naar jullie 'leider' willen brengen."

De twee kijken elkaar aan, knikken en beginnen opnieuw. En niet veel later hebben ze een prachtige gevulde blauwe pot met een eikel in.

Geamuseerd staat de boer hen te bekijken.

"Wacht, je moet het nog wat water geven."

Hij verdwijnt even in de boerderij en komt terug met een klein groen gietertje.

Bliep laat de eer aan Ploep, die vol trots de pot besproeit.

Voldaan kijken ze alle twee zwijgend naar hun pot...

7. Afscheid van een vriend

Het afscheid valt Ploep zwaar. Jarenlang heeft hij zich geoefend in de meest breedvoerige afscheidsformules. Hij kent Luminiums compendium van gedagzeggingen uit het hoofd en is zelfs coauteur van het zakwoordenboek 'Zwaai maar dag met je handje'. En toch... Oefenen is ook maar oefenen.

Loom stapt Ploep uit bed en gaat zijn snuit poetsen aan de wasbak. Bliep is al klaar voor vertrek. Hij loopt de trap af.

Wham! Daar gaat de deur al weer open! Bliep staat hem over zijn schouder in de spiegel aan te staren.

"Er zit nog niets in!"

"Huh?"

"Nog niets, nog geen boem, nog geen luktmachine, nog geen blauw, niets!"

"Niets?"

Ploep rent Bliep achterna de trap af. Ze komen aan hun boompot en trachten met hun ogen tegen de aarde al een stronkje boom te ontwaren.

"Niets!"

De boer is op het lawaai afgekomen.

"Ah, zjullie denken al dat er een boem is kekroeid, hein?"

Driftig schudden ze van ja.

"Oh, maar een boem kroeien dat duurt lang, 'eel lang."

"Lang?"

"Ouioui, de eik in de 'of is al vijftik jaar oud, hein."

"Vijftik? Moeten we vijftik jaar wachten op een boem?"

"Nee, nee, zje 'ebt binnen een jaar wel al een stukje boem, quoi. Maar voor een krote boem, die moet lang kroeien..."

Teleurgesteld zakken Bliep en Ploep door hun knieën. Wat zullen ze de koning zeggen, wat moeten ze doen.

"Binnen een jaar is er wel al een stukje boem?"

"Zjazja, dan wel al."

Ploep kijkt Bliep aan. Ze denken wonderbaarlijk genoeg hetzelfde aan elkaars blik te zien.

"We hadden toch een jaar de tijd gekregen..."

"We kunnen hier toch nog een jaar blijven..."

"Dan kunnen we verder gaan ontdekken..."

"Ja..."

"Ja!"

"Joepiel!"

Ploep ziet opeens met een blij gemoed de afscheidsplannen in duigen vallen. Oef!

Bliep en Ploep spreken af om volgende zomer opnieuw bij de boer te logeren. Tot zolang zal hij voor hun boom zorgen. Het afscheid is hartelijk en Ploep overtreft zichzelf in zijn verwoording van hun droevig, maar ó zó tijdelijk, afscheid en het te verwachten blijе weerzien.

Gepakt en gezakt met lekkernijen uit de keuken van de boerderij gaan ze op weg naar hun ruimtetuig. Een jaar lang zullen ze ermee rondtrekken op deze frisse, blauwe planeet. Joehoe!

Ploep beklimt als eerste de ladder. Hij kijkt goed uit zijn doppen, want Blieps mond heeft al een halfuurtje venijnig gekrulde hoeken. Er staat iets te gebeuren... Ploep maakt zich op om door het deurgat te stappen.

"BRAND! BRAAAAAND!" roept Bliep.

Ploep schrikt zich een hoedje en begint achterover te wankelen...